

KITAJSKA, WUHAN – JULIJ 2015

Poročilo enomesečne klinične izmenjave

Rok Keglevič (rkeglevic@gmail.com)

6.7. do 3.8. 2015

KRAJ IZMENJAVE

Wuhan je več 10milijonsko mesto, ki leži v samem centru Kitajske. Kot samo mesto ni posebej turistično in je bolj usmerjeno v industrijo in ekonomijo. Kar je privlačno za izmenjavo v tem mestu je, da zaradi same lege lahko praktično poleg same prakse v bolnišnici, ki velja za eno izmed top 5 bolnišnic na Kitajskem, še izjemno dobro potuješ med vikendi. To smo mi seveda s pridom izkoriščali vsak vikend in kasneje še tudi po izmenjavi. Prav tako kot ostala Kitajska mesta je Wuhan zelo onesnažen. Velja kot pravilo na Kitajskem, da v večjem mestu kot si bolj umazano bo okolje in ozračje okoli tebe.

KOMUNIKACIJA PRED IZMENJAVO

Jaz sem dobil pred izmenjavo mail od mojih dveh kontaktnih oseb (kasneje sem izvedel, da ima vsak tri ali štiri) o informacijah, kako bo izmenjava potekala. Poslali so mi tudi dokumente, s katerimi bi lahko zaprosil za vizo na Kitajski veleposlaništvu. Takoj se je pokazalo, da so kitajski študenti zelo zagreti za pogovor in socializacijo s tujimi študenti, saj je to njihov edini stik z tujim svetom. Na žalost se je izkazalo, da so tudi izjemno nesposobni. Ne razumejo, kako poteka pridobitev vize ter tudi ko jim razložiš probleme, na katere naletiš, so praktično neuporabni. Imel sem probleme s pridobitvijo vize (praktično en mesec sem hodil na veleposlaništvo in so me zavračali, v petem tednu mi je končno uspelo). Problemi so bili zato, ker so narobe napisali dokumente s stani fakultete, torej letter of acceptance, ki je ključen za pridobitev študentske vize. Ko sem jim razložil, kaj je problem ter kaj rabim imeti napisano, da mi bo veleposlanik odobril, so povsem zmrznili. Končalo se je tako, da sem si sam napisal dokumente, nato sem jim poslal, da jim je rektor ožigosal in si tako pridobil vizo. Zaključek torej – povsem prijazni, a popolnoma nesposobni.

PRIHOD

Po dveh kratkih in enem izjemno dolgem letu sem prispel na letališče v Wuhanu, kjer me ni pričakala ena, temveč cela skupina kontaktnih oseb. Odpeljali so me do medicinskega campusa Tongji Medical College, kjer je hotel, v katerem smo bili tuji študenti nastanjeni. Ker je bil večer, smo takoj odšli na večerjo(seveda so nam takoj hoteli pokazati dumplinge☺). V naslednjem dnevu smo se dobili z njihovim LEO, ki nam je predala razne dokumente in kartice za bolnico ter smo odšli do mobilnega operaterja in si pridobili kitajsko sim kartico za mobilni telefon. Kasneje so nam še razkazali kampus ter pot do bolnice, ki je peš bila oddaljena približno 15min. Nastanitev je bila srednja glede na naš standard, vendar v primerjavi z ostalimi možnostmi v kampusu praktično najboljša. Soba je imela dve postelji, z nujno potrebno klimatsko napravo (vsi, ki greste v Azijo, se pripravite na vročino) s kopalnico. Nastanjen sem bil z sostanovalcem iz Kanade. Ker se je vse to dogajalo v vikendu, so nam takoj po formalnostih začeli razkazovati mesto. Kar me je presenetilo ob tem je, da tukaj ni skrbela ena

kontaktna oseba zate, ampak se je vedno prikazala skupina in ni bilo pomembno, čigava kontaktna oseba je, vedno ti je bila voljna pomagati ali se družiti s tabo.

DELO V BOLNICI

Naslednji dan so nas odpeljali v bolnico, kjer so nas predstavili zdravnikom, ki so bili zadolženi za nas. Jaz sem si izbral oddelek ortopedije. V Wuhan Union Hospital je 9 različnih oddelkov za ortopedijo in jaz sem bil dodeljen na oddelek, ki se specializira za tumorje. Tam me je sprejel dr. Wong, ki se mi je predstavil in odšel. Tukaj bi rad poudaril, da je začetna izkušnja bila zelo neprijetna, saj nisem dobil sprva nobenih navodil kaj, kako in kje bom delal s strani zadolženega zdravnika. Kar je bilo na začetku še toliko slabše je, da sem sicer pričakoval, da kitajsko prebivalstvo ni večče v angleščini, vendar je tukaj neznanje angleščine posegalo tudi med zdravnike. Praktično več kot polovica osebja ni znala besede angleško, kakšna četrtnina kakšne stavke, k sreči je moj zadolženi zdravnik bil na izmenjavi na Škotskem in je znal relativno dobro angleščino. Problem jezika je nas tuje študente spremljal praktično celo izmenjavo(še posebej tiste, ki so se prijavili na internistične oddelke in ne kirurgijo). Skratka, na začetku sem imel problem, ker me je zadolženi zdravnik pustil med množico osebja, ki ni znala besede angleško. K sreči sem v roku dveh ur našel specializanta, ki je dejansko rad spoznaval tuje ljudi in je znal malo angleško ter se je zavzel za mene in me odpeljal v operacijsko, mi poskušal kaj prevesti(v okviru njegovih zmožnosti ter google translate na mobitelu). Tako sem okoli poldneva prispel do operacijske sobe, kjer moram poudariti, kako neprimerljivo večje bolnice so tam, saj so se operacijske sobe raztezale čez tri nadstropja in v vsakem nadstropju je bilo več kot 30 operacijskih sob ter to je bila zgolj ena stavba od štirih. Operacije so se zavlekle lahko tudi v pozno popoldne, vendar smo kirurgi vedno dobili zastoj zajtrk, kosilo in nam tako ni bilo treba zapustiti operacijskega bloka vse do konca dneva. Na operacijah mi je bilo dovoljeno gledati, asistirati pa na mojem oddelku žal ni bilo dovoljeno. Od operacij sem videl predvsem različne tumorje(katere pri nas praktično ne vidiš zaradi premajhnega števila ljudi). V naslednjih dneh me je opazil predstojnik oddelka in mi navdušeno poskušal kaj razložiti, kaj počnejo ter me povabil na operacijo, ki sta jo prišla predstavljati dva Nemca. Predstavljala sta neko novo metodo mikrokirurgije na vratu. Zvečer me je povabil na kongresno večerjo, kjer smo z predstojniki ostalih oddelkov ortopedije ter travmatologije jedli najrazličnejše okusne in predvsem čudne jedi(eno jed mi je uspelo prevesti kot želvina juha). Na večerji sem spoznal ostale predstojnike, ki so me nato povabili na njihove oddelke. V prihodnjih dneh sem nato križaril po različnih oddelkih. Kolega iz Litve je bil na travmatologiji in tam je bilo dovoljeno tudi asistirati pri operaciji. Prišli so tudi dnevi, ko ni bilo razpisanih operacij in se je izvajalo ambulantno delo. V teh primerih sem končal z delom tudi prej saj je neznanje kitajščine res prišlo do izraza. V splošnem lahko rečem, da definitivno vidiš stvari, ki jih pri nas nikoli ne boš ter lahko spreminjaš oddelke in si dobrodošel povsod. Vendar moraš pri stvari vzeti v zakup, da ne znajo angleško zato se je za vsako stvar treba potruditi.

PREHRANA

Za eno kosilo je v bolnici poskrbljeno s strani organizacije, vendar je tisto bolj menza. Imajo pa kirurgi zastoj kosilo, kjer si lahko naložiš kolikor te je volja. Predvsem pa je tukaj treba povedati, da se hrana zelo razlikuje po različnih predelih Kitajske in predvsem od naše. Jaz sem bil v centralnem predelu Kitajske, ki je znan po pekoči hrani. Praktično ni bilo mogoče dobiti hrane, ki ni bila pekoča(ko sem prišel domov sem postal imun na čili ter tabasco). V Pekingju je hrana občutno manj pekoča ali povsem nepekoča. Lahko pa se na Kitajskem poslovite od čokolade ali mlečnih izdelkov(mleka ni, ker večina prebivalca laktozno intoleratna). Meso uporabljajo zgolj kot začimbo, da hrana dobi okus po mesu.

SOCIALNI PROGRAM

Tukaj smo doživeli veliko razočaranje. Naše kontaktne osebe niso bile vajene potovati oziroma jim je bil ta koncept povsem tuj. Tuje jim je bilo tudi druženje v lokalih na pijači (kar na veliko presenečenje prvi teden nismo našli lokala – tega tam preprosto ni). Za njih je bilo rezervirano kartanje čez vikend in malo pogleda po mestu znamenitosti. Vendar spet Kitajska je izjemno velika dežela in ljudje se zelo razlikujejo. Pekinški študenti, ki imajo več stika z zahodnim svetom imajo bolj nam podobna pričakovanja (da ne omenjam party mesta Šanghaj pri katerem nisem srečal zahodnjaka, ki ne bi prišel navdušen iz njega). Vendar na srečo smo z ostalimi tujimi študenti sami začeli planirati vikende in smo praktično vsak vikend potovali nekje naokoli (npr. izlet do največjega jezua na svetu – ki je 3.2 km velik, pogledali smo si avatar gore – kjer je nastala ideja in nekaj snemanja filma, itd.). Seveda smo v temu bili povsem sami in se nam ni pridružil noben od kitajskih študentov. Imeli smo sicer National Food and drink party, kjer smo predstavili jedi iz svojih držav, vendar ostalo pa v tem mestu ne pričakujte. To mesto je industrijsko/ekonomsko in nima nočnega življenja kot Šanghaj ali Peking ter medicinski kampus je povsem oddaljen od glavnega kampusa kjer se dogaja kaj študentskega življenja.

FINANCE

Povratna letalska karta do Pekinga je okrog 600 eurov. Ker ni nobene direktne povezave z letalskimi družbami (oziroma jaz je nisem našel) do mesta Wuhan, se tja lahko kupi novo letalsko karto ali karto za vlak. To te v povratni smeri stane še dodatnih 250 eurov. Samo življenje na Kitajskem pa je zelo odvisno od velikosti in pomembnosti mesta. Wuhan bi ocenil kot nekje srednje drago, medtem ko je Peking občutno bolj drag. Cene hrane so manjše in za 10 eurov na dan ješ izjemno veliko in dobro. Vendar je pri tem zanka, da za vsako zahodno hrano plačaš krat štiri. Torej če ti hrana ni všeč in si želiš čokolado, sir boš za slabo kvaliteto plačal veliko. Posebno drag je tudi alkohol zunaj v lokalih ali klubih. Telefonske storitve so tako poceni, da sploh ne opaziš, da si kaj plačal. Javni prevozi po mestu so prav tako poceni. Samo potovanje po Kitajski (če se kdo za njega odloči po izmenjavi) zna biti nekako srednje drago, vendar izjemno dobro urejeno z vlaki. V seštevku sem v sami izmenjavi zapravil skupaj z letalsko karto okoli 1300 eurov, vendar je tukaj vračunano potovanje vsak vikend, in seveda sem si po tem, ko me je že en teden peklo v ustih privoščil tudi kakšno zahodno restavracijo. Naknadno sem zapravil še 300 eurov za potovanje naokoli po izmenjavi.

SPLOŠNA OCENA

Jaz osebno sem zadovoljen z izmenjavo in ne obžalujem odločitve. Imel sem možnost videti popolnoma drugačen svet. Kdorkoli še nikoli ni potoval izven Evrope, si bo težko predstavljal, kako drugačen je svet na drugem koncu sveta. Prišel sem tudi do ugotovitve, da je Kitajska morda še ena zadnjih držav (če se izogibaš velikim turističnim mestom seveda kot je Peking, Šanghaj, Hongkong ali Macau), kjer je potrebno tako pri potovanju kot delu veliko truda, da prideš do željenih rezultatov. Vendar ti rezultati so včasih povsem neverjetni in neizmerno zanimivi. Torej če si avanturističnega duha, lahko doživiš prav to, kar so popotniki doživeli pred časom globalizacije, da so prišli v kraj, kjer niso znali jezika, ki je bil povsem odmaknjen od kulture, ki so jo poznali in so doživeli popolnoma nekaj novega tujega. V neznanih Kitajskim mestih večina ljudi še nikoli ni videla drugih ljudi kot Kitajca (kar je peljalo v to, da so se stalno hoteli slikati z mano in sem se počutil kot neke vrste zvezda). To mi je dalo vpogled v nek nov svet, ki ga na prejšnjih potovanjih nikoli nisem dobil. S tem ne mislim, da ljudje v vaseh na periferiji

niso še videli tujcev, vendar tudi v sami bolnici zaposleni so tako presenečeni nad tabo, da je včasih že prav čudno. Seveda se pa lahko vedno obrneš v znana mesta, vendar tako ne boš doživel tiste prave neturistične Kitajske in tega popolnoma drugačnega sveta. Wuhan s svojo lokacijo do neke mere to še ponuja, vendar vsako leto manj.

Če vas zanima karkoli drugega glede moje izmenjave ali kasnejšega potovanja, oziroma če rabite kakšne nasvete me lahko kontaktirate na mail.